

HÖGSTA DOMSTOLENS DOM

meddelad i Stockholm den 28 november 2007

Mål nr

T 1890-06

KLAGANDE

Staten genom Kronofogdemyndigheten
171 94 Solna

MOTPART

SP

Ombud: Förbundsjurist JL

SAKEN

Lönegaranti

ÖVERKLAGADE AVGÖRANDET

Svea hovrätts dom den 30 mars 2006 i mål T 6361-05

DOMSLUT

Högsta domstolen fastställer hovrättens domslut.

Staten skall ersätta SP för rättegångskostnader i Högsta domstolen med tvåtusen (2 000) kr avseende ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för Högsta domstolens dom till dess betalning sker.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

Staten har yrkat att Högsta domstolen med undanröjande av hovrättens dom ogillar SPs yrkande om betalning enligt lönegarantilagen samt befriar staten från skyldigheten att betala ersättning för SPs rättegångskostnader vid tingsrätten och i hovrätten.

SP har bestritt ändring.

SP har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i Högsta domstolen.

DOMSKÄL

SP har till följd av en anställning hos Spelinn Västerås AB en fordran på bolaget om 5 730 kr avseende semesterersättning för fem semesterdagar som hon intjänat under tiden den 1 april 2002 – den 31 mars 2003 och vilka hon haft rätt att spara. Bolaget försattes genom en den 7 juli 2004 till tingsrätten ingiven ansökan i konkurs den 15 juli 2004. Frågan i målet är om SPs fordran omfattas av förmånsrätt enligt 12 § fjärde stycket förmånsrättslagen (1970:979) och ersättning därmed skall utgå enligt lönegarantilagen (1992:497).

Vid konkurs lämnas enligt 7 § första stycket lönegarantilagen betalning enligt garantin för bl.a. sådan fordran på lön eller annan ersättning som har förmånsrätt enligt 12 § förmånsrättslagen. Enligt fjärde stycket i sistnämnda paragraf omfattas semesterlön och semesterersättning som är intjänad före konkursansökningen av förmånsrätt för vad som står inne för det löpande och det närmast föregående intjänandeåret.

Begreppet intjänandeår definieras i 3 § första stycket semesterlagen (1977:480). Med intjänandeår avses tiden från och med den 1 april ett år till och med den 31 mars påföljande år. Under intjänandeåret intjänas rätten till semesterlön. Semesterledigheten tas ut under motsvarande tid närmast efter intjänandeåret, semesteråret. Enligt 18 § första stycket får arbetstagare, som under ett semesterår har rätt till mer än tjugo semesterdagar med lön, av överskjutande sådana dagar spara en eller flera till ett senare semesterår. En arbetstagare som har rätt till tjugofem semesterdagar med lön får alltså spara fem av dessa. Semesterdagar kan inte sparas under intjänandeåret utan först under påföljande år.

Bestämmelsen i 12 § fjärde stycket förmånsrättslagen fick sin nuvarande lydelse genom en lagändring som trädde i kraft den 1 juli 1994. Före lagändringen omfattades fordringar på semesterlön och semesterersättning, som var intjänade före konkursansökningen, av förmånsrätt för vad som stod inne för det löpande och de två föregående intjänandeåren samt allt vad som hade sparats i den utsträckning som 18 och 20 §§ semesterlagen medgav. Genom lagändringen har förmånsrätten

inskränkts till att endast omfatta vad som står inne för det löpande och det närmast föregående intjänandeåret. I förarbetena anförs att även semesterdagar som har sparats på det sätt som medges i 18 och 20 §§ semesterlagen under den nämnda tidsperioden omfattas av förmånsrätten. Däremot omfattar förmånsrätten inte längre dagar som har sparats under tidigare år. (Prop. 1993/94:208 s. 25 f. och 64 f.)

Mot bakgrund av det nämnda uttalandet i förarbetena till 12 § fjärde stycket förmånsrättslagen bör en fordran på semesterersättning för sparade semesterdagar anses vara inestående för det år då semesterdagarna har sparats, dvs. året efter det år som dagarna har intjänats.

Löpande intjänandeår är i förevarande fall den 1 april 2004 – den 31 mars 2005 och närmast föregående intjänandeår den 1 april 2003 – den 31 mars 2004. De semesterdagar SP tjänat in under intjänandeåret den 1 april 2002 – den 31 mars 2003 har hon kunnat spara först semesteråret den 1 april 2003 – den 31 mars 2004, dvs. under det vid tiden för konkursansökan närmast föregående intjänandeåret. De fem semesterdagar SP haft rätt att spara enligt 18 § semesterlagen får därför anses vara inestående för den sist nämnda perioden, dvs. under den tidsperiod som avses i 12 § fjärde stycket förmånsrättslagen. Fordran omfattas därmed av förmånsrätt och ersättning skall utgå enligt lönegarantilagen.

Hovrättens domslut skall således fastställas. Vid denna utgång har staten att utge ersättning för SPs rättegångskostnader i Högsta domstolen. Yrkat belopp är skäligt.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Gertrud Lennander,
Dag Victor, Ella Nyström, Per Virdesten (referent) och Anna Skarhed
Föredragande revisionssekreterare: Elizabeth Önerfjord